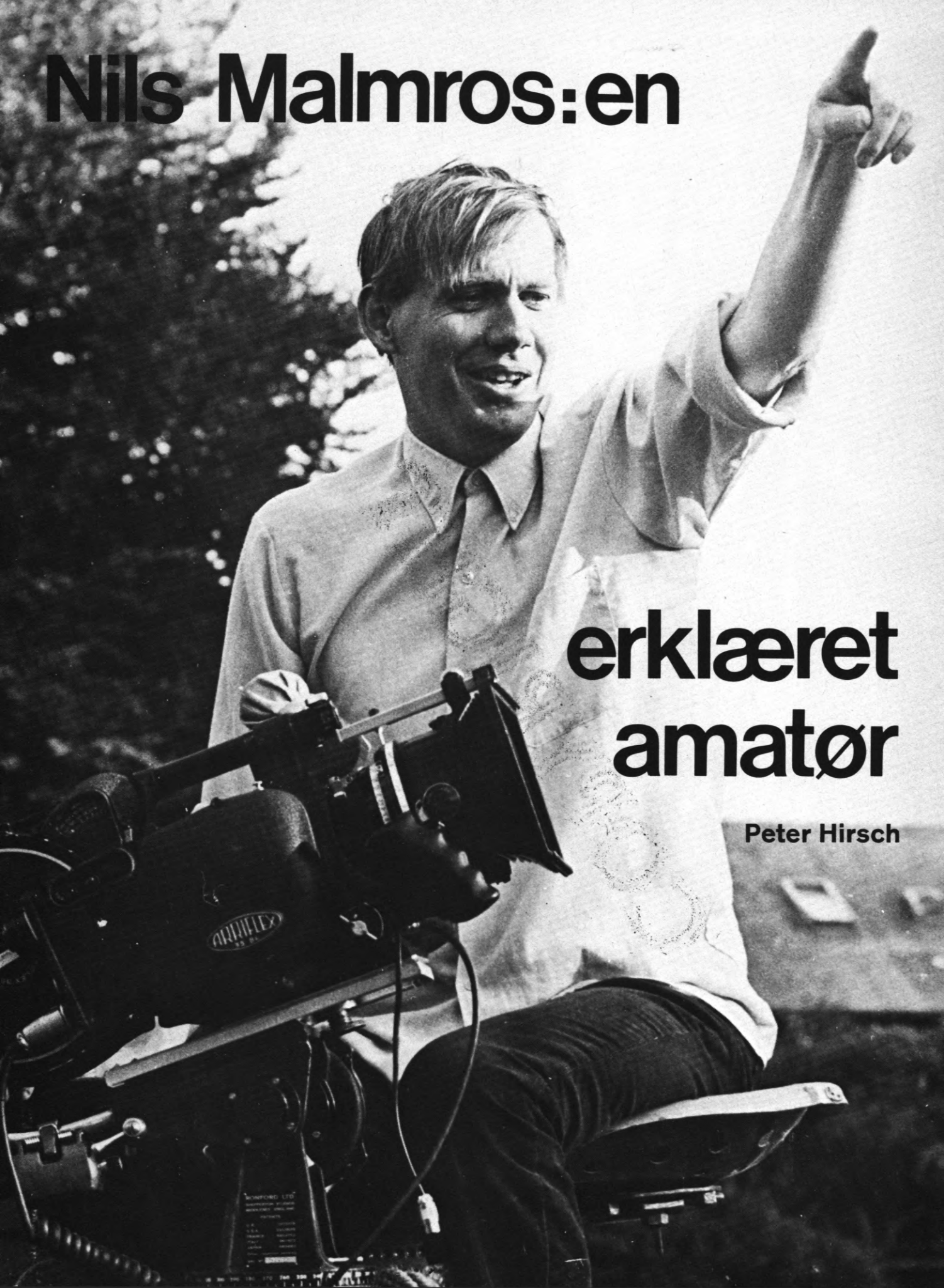

Nils Malmros:en

erklæret amatør

Peter Hirsch

Nils Malmros, medicinstuderende og filminstruktør. I 1960'erne var han filmentusiast med kløe i fingrene (især efter at have set »Jules og Jim«), hvilket han næppe var ene om, men i 1968 tog han virkelig skridtet. Lavede af karsken bælg og uden at vide, hvordan man egentlig gør sådan noget, en spillefilm i 16 mm: »En mærkelig kærlighed«. Siden har han beholdt sin position i dansk film som outsideren, den erklærede amatør, der laver film på personlige erindringer og oplevelser og altså ikke af nogen teknisk (eller fortælleteknisk) demonstrations-trang. Med

En scene fra Nils Malmros' seneste film, »Drenge«.

sin 2. film »Lars Ole, 5. c« beviste han desuden, at det at være amatør *ikke* er ensbetydende med at være dilettant. Filmen var en følsom og ægte erindringsfilm fra børnenes verden, en *selvstændig* dansk efterfølger af »Ung flugt«. Filmen blev til uden instituttstøtte, men modtog flere internationale hædersbevisninger end de fleste instituttstøttede film, hvilket medførte en kvalitetspræmie fra Filminstitutet. Efter ca. to års pause er Nils Malmros påny i gang med en film:

»Filmens oprindelige titel var »Drenge i mørket«, men

der var en novelle af Leck Fischer med den titel, og vi har fået forbud mod at bruge den. Så nu hedder den bare »Drenge«. Det er såmænd også en udmærket titel – selv om en masse af filmen foregår i mørke.

Jeg fik kr. 850.000 fra Filminstitutet. Denne gang var der ingen problemer med støtten. »Lars Ole« har jo hentet priser rundt omkring i den store verden. Vi er tre, der er gået sammen om produktionen: EBC-film, Steen Herdel og jeg selv. Udover de 850.000 kommer der jo laboratorie-kredit og udlejer-forskud, o.s.v., o.s.v., så vi har hver især ca. kr. 70.000 ude at svømme. Filmen optages i 35 mm og farve. Der er ingen smalle steder. Og jeg har ikke været tvunget til at renoncere på mine oprindelige ideer på grund af pengemangel. De problemer, der har været, skyldes, at jeg jo ikke er professionel, så der har været ting, jeg har måttet lave om undervejs. I »Lars Ole« var det med at lave tingene om ikke noget problem. Det var bare at tage arriflex'en over skulderen og gå hen i skolegården. Her er det straks sværere, fordi man skal have hele holdet stablet på benene. Det koster ganske anderledes penge at lave bare to dages om-optagelser. Men det har jeg altså gjort alligevel, og det har medført problemer, bl. a. nogle ret betydelige overskridelser af budgettet. Hvor store ved jeg dårligt nok selv, for det er Steen Herdel, der administrerer økonomien. Netop på grund af disse problemer er jeg gået ret stille med dørene omkring produktionen, og det er faktisk først nu, vi begynder at kunne se en ende på det. Optagelserne er færdige på nær nogle få scener, der skal tages engang sidst i juni. Det er et år efter, vi startede, så det har jo taget meget længere tid end normale produktioner. Der er jo mange film, der er sat i gang *efter* min, og som forlængst har haft premiere og er gået af plakaten igen. Vi skyder på, at »Drenge« får premiere engang først i november.

Filmen er en tre-delt udviklingshistorie à la »Kødets lyst«, om en fyrs følelsesmæssige og erotiske forhold. Endelig ikke for stærkt tryk på det erotiske. Det er mere eller mindre ubevidst. Fra min side er det primært rekonstruktion af erindringer. Jeg havde fra starten ikke nogen færdigsyet fortolkning af, hvad den egentlig skulle handle om, men det kom til at stå klart for mig undervejs, og så kunne jeg begynde at pointere, hvad det handler om. Men der er lidt mere intrige, lidt mere rød tråd i denne her end i »Lars Ole«. Der er mere fabulering, mere »digt«. Men følelserne er selvoplevede, dem kan jeg personligt stå inde for.

Jeg arbejder med en kombination af professionelle og ikke-professionelle skuespillere. Børnene er selvfølgelig ikke-professionelle. Hovedpersonen spilles som 5½-årig – første gang vi træffer ham – af en dreng, der hedder Mads Ole, søn af skuespillerægteparret Lone Rode og Aksel Erhardtsen. Som 16-17 og som 25-årig spilles han af en professionel, Lars Junggreen fra Århus Teater. Jeg så ham spille Hamlet i en collage-forestilling. Han har en fantastisk evne – også hvad angår udseendet – til at illudere som 17-årig og igen som 25-årig. Han er helt dæk-kende – på trods af, at han er 31.

Jeg har ikke nogen faste film-planer for fremtiden. »Drenge« har været et hårdt arbejde, og nu vil jeg holde en pause. Jeg studerer medicin, og jeg skal også tage nogle eksamener, når jeg nu er færdig med dette her, ellers bliver jeg smidt ud. Jeg agter ikke at kaste mig ud på det store, dybe, med at satse på at leve af at lave film. Jeg vil gerne have det sådan, at jeg kan lave de film, jeg virkelig føler noget for – og så kunne lade være. Jeg vil ikke udsættes for fristelsen til at prostituere mig. ■